

Ono mě myslí - Ono mě tká - Ono mě působí

Rudolf Steiner

Kolín nad Rýnem, 4. ledna 1913

Když se mluví o esoterních poměrech, v nichž žijeme, často se říká, že náš, západní směr se oddělil od směru východního. To však je, zvláště v nynější době, řečeno velmi nesprávně. Dávno se již nejedná o Západ či Východ, ale o pravdu či nepravdu. Dokud se u rozdílností jednalo o nadsmyslové otázky, mohl člověk, chtěl-li, ještě říci: To je něco, co nedovedu posoudit; tehdy ještě bylo možné mluvit o dvou směrech. Nyní však rozdíly sestoupily na fyzickou pláň; teď už ta věc nemá nic do činění s východním či západním okultismem; nyní má svět, aby tu věc mohl posoudit, to, co má rád - „fyzické dokumenty“, aby si věc ověřil. Každý se na základě hmotných dokumentů může přesvědčit, že to, co Mrs. Besantová řekla v roce 1909, je v naprostém rozporu s tím, co tvrdila v roce 1912. Je ovšem otázka, jestli svět uzná alespoň to, na co jinak přísahá.

Dojde-li to tak daleko, že (anglický) generální tajemník napíše, že Mrs. Besantová musela na dopis z roku 1909 prostě zapomenout, pak je na tom lidstvo vskutku špatně. Jestliže ten druhý proud (esoterní proud Mrs. Besantové) označíme za východní, urazíme pravou východní esoteriku a filosofii. Na počátku theosofického hnutí, dokud v Theosofické společnosti žily skutečné východní impulzy, měla H. P. Blavatská například ještě správnou představu o tom, kdo je to avatár. Mrs. Besantová ji nikdy neměla, a proto se taky nelze divit, že vůbec nepochopila, kdo je Kristus. U jejího směru jde pouze o prosazení osobních přání a pojetí. Pro celý svět by bylo neblahé, kdyby se v něm rozšířilo to, co Leadbeater považuje za pravdu.

Často se stává, že nějaký esoterik má po roky trvajícím cvičení pocit, že vůbec nepokročil. Tento pocit se přesto se může zakládat pouze na nepozornosti. Může se stát, že člověk provádí meditaci a snaží se nechat v duši zavládnout klid, ze všech stran se však rojí myšlenky, takže se nemůže ohlásit nic nadsmyslového. Je však dobrým znamením, cítí-li, jak se ze všech stran rojí myšlenky, neboť teprve tehdy pociťuje jejich reálnost. Je to pokrok oproti tomu, že si této skutečnosti nevšimne. Dejme tomu, že esoterik se poté, co tímto způsobem meditoval, pustí do svých obvyklých záležitostí. Pak se může stát, že náhle ucítí: Byl jsem zaměstnán tím, že jsem se oblékal, myšlenkami jsem u toho však nebyl, nýbrž je myšleno do mne. Tento pocit nabude plné síly a významu teprve tehdy, přeměníme-li ho v mantrickou formuli: *Ono mě myslí*. Nelze přitom namítat, že se vždy říká, abychom nepřipisovali význam tomu, co se v nás děje nevědomě; uvědomujeme si totiž, co se v nás děje, vyzvedáme to do svého vědomí a včleňujeme to tím do svého Já. *Ono mě myslí* je esoterně totéž, co je exoterně vyjádřeno slovy: „V tvém myšlení žijí myšlenky světů.“ Důležitou pomůckou pro okultní život je pronikat se v každém volném okamžiku touto myšlenkou. Vždy však má být tato myšlenka pronikána pocitem zbožnosti; jen tehdy působí správně. A i když si esoterik nevšimne, jak to do něj myslí, přece se to děje. Neboť naše Já je téhož druhu jako mocnosti světů, které do člověka myslí, a obsah naší meditace je vzat z myšlenek světů samotných. Všechny síly a

bytosti, jež na nás působily během saturnského, slunečního a měsíčního období, shrnujeme ve slovech *Ono mě myslí*.

Skutečnost, že můžeme cítit, jak vyšší hierarchie pracují na našem Já - jestliže jsme se ve svých cvičeních snažili dospět k duchovnímu vývoji - lze shrnout v pocitu: *Ono mě tká*, který zase odpovídá slovům: „V tvém cítění tkají síly světů.“ Síly světů tkají naše vyšší Já, a vděčnost vůči duchovním bytostem je pocit, který se má spojit s pocitem *Ono mě tká*. Pak může člověk uzříť sám sebe a vidět, jaké jsou jeho karmické vztahy k okolí. Jen když člověk prakticky a nikoli jen teoreticky považuje všechno, co ho potká, za karmický důsledek, dostane se v esoterním životě dál, třebaže tyto souvislosti mohou být často velmi skryté a nesmíme tu věc brát příliš jednoduše. Pronikneme-li se tím, dává nám to nezbytnou skromnost, již potřebujeme vůči dalšímu pojetí, které je vyjádřeno v [mysterijním] dramatu *Zkouška duše*, totiž že člověk je výsledkem spolupůsobení všech bohů. Všechno ve světě spěje k člověku. Právě to je exoterně vyjádřeno ve slovech: „V tvé vůli působí bytosti světů“ a esoterně v mantře *Ono mě působí*. Hluboká úcta musí přepadnout člověka, který se pohrouží do této myšlenky.

Tyto tři myšlenky s příslušnými pocity - *Ono mě myslí* se zbožností, *Ono mě tká* s vděčností a *Ono mě působí* s hlubokou úctou - tvoří spolu s tím, co bylo řečeno o naší rosikuciánské průpovědi, mocnou pomůcku pro náš esoterní vývoj. Mezi těmito formulemi a uvedenými pocity existuje podobná organická souvislost jako mezi vzduchem, který vdechujeme, a naší krví, která se dodávaným vzduchem čistí.

Ještě jednu myšlenku si můžeme zpřítomnit v duši. Je to myšlenka, jaké je soužití lidí skrze karmu. V době před Kristem byli lidé, kteří si spolu měli karmicky něco vyřídit, duchovními mocnostmi uvedeni do téhož kmene a téže rodiny; na základě pokrevního příbuzenství bylo vytvořeno spojení, aby se mohla naplnit osobní karma. V době po Kristu se to změnilo. Síly, jejichž působením lidé tak jednoduše naplňovali svou karmu v rámci pokrevního příbuzenství, byly pozvolna vyčerpány. Místo nich musela do pozemského vývoje vstoupit nová síla. Víme, že Pavel hovoří o prvním Adamovi, z něž pocházejí lidé fyzicky, a že Kristus je pro něj druhým Adamem, od něhož budou lidé v budoucnu muset odvozovat svou duši, tak jako odvozují své fyzické tělo od prvního Adama.

Duše v době mystéria na Golgotě skomíraly. To věděli i Řekové a tragicky je to vyjádřeno také v knize Jobově, kdy Jobova žena říká svému muži: „Zřekni se Boha a zemři.“ Mimo bezprostřední spojení s Bohem existovala pro duši jen smrt. Věděl to i Pavel, i když to tenkrát nemohl vyjádřit těmito slovy. Kdyby nebyl přišel Kristův impuls, všechny duše by skonaly. Těla by sice ještě po Zemi chodila, duše by v nich však žily automaticky a lidé by se stali zvířaty, třebaže v lidské formě. Ti, kdo dnes ještě nepřijali Kristův impuls, žijí dosud z posledních zbytků starých duševních sil. Skrze mystérium na Golgotě je život duší zachráněn a prostoupen silou, najdou-li lidé vztah ke Kristu.

Často se člověk ptá: Jak mohu získat vztah k impulsu Krista? Jen přijetím toho, co je nám dáváno proto, abychom byli znovu a znovu uváděni do poznání Kristova impulsu. A Kristus praví: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ To znamená, že pokud si dva lidé, kteří mají osobní karmický vztah, vytvoří vzájemný vztah, do něhož může působit Kristus, pak On vyrovná jejich osobní karmu. K tomu patří důvěra, která

vše osobní pozvedá na vyšší stupeň.

Tak bude v našich exoterních vztazích víc a víc působit Kristus. A tak zase novým způsobem osvětlujeme naši průpověď:

Ex Deo nascimur

In Christo morimur

Per Spiritum Sanctum reviviscimus.

GA 266/III